

[Alfred Jørgensen.]

det, der produceres af vand og majs. Det er kvalitet, det gælder, og de danske varer er af en fremragende kvalitet.

Man kan købe dansk smør i butikkerne i New York, men det nytter jo ikke, når vi ikke sender det smør over, som amerikanerne vil købe. De vil have usaltet smør, og så nytter det ikke at sende saltet smør dertil. Vi må være klar over, at det, der kræves, for at danske landbrugsvarer skal kunne klare sig i konkurrencen, er kvalitet, standardisering og propaganda, og vi må ikke regne med, at vi på det amerikanske marked har muligheder for at afsætte et pludseligt opstået overskud af landbrugsvarer. Der kræves et salgsarbejde tilrettelagt på lang sigt, sådan som vore udsendte økonomiske eksperter stedse hævder.

Kunne disse synspunkter ved denne lejlighed blive slået fast og kunne der skabes forudsætninger for deres gennemførelse, vil jeg anse denne drøftelse for nyttig og værdifuld.

Fuglsang: Det er ikke, fordi jeg mener, at man altid skal grave i fortiden eller gøre tingene værre, end de er, men da nu det ærede medlem hr. Sønderup gav sine tanker udtryk i et citat, kan jeg vel også gøre det. For mit vedkommende skal det være et af den gamle radikaler Hørup, som i sin berømte Havdruptale talte om, at den lumpneste politik af alle er den, hvorved man rotter sig sammen om at plyndre dem, der er fattige, og sætter overklassen på nakken af dem, der har mindst at stå imod med.

Et ganske godt udtryk for de her fremsatte forslagskrakter får man på en vis måde ved at se på den umiddelbare baggrund for deres fremsættelse. Den var, som det ærede medlem hr. Carl Petersen allerede har sagt, på den ene side en række krav, som for længst var stillet til regeringen af Landbo- og Husmandsforeningerne. På den anden side var der imidlertid forhandlingerne om landbrugets arbejdsoverenskomster, hvorunder arbejderne krævede sådanne forbedringer, at de nogenlunde kom på højde med andre arbejdere, medens arbejdsgiverne deres vane tro og under kraftig udnyttelse af den økonomiske situation i landbruget krævede direkte lønmæssige

forringelser. Set herudfra er det, f. eks. bladet Arbejdsgiveren kendetegner forslagene som den politiske kompensation for de efter min mening ellers ikke overvældende faglige indrømmelser, man måtte gøre landarbejderne.

Lad mig slå fast, at vi kommunister på ingen måde undervurderer virkningerne af den udvikling, der har fundet sted med hensyn til landbrugets afsætnings- og prisforhold, sådan som den mest grelt er kommet til udtryk gennem smørprisens halvering fra 7 kr. til 3 kr. 50 øre pr. kg i løbet af et par år. Men når det er sagt, vil jeg gerne udtrykke en vis skepsis over for netop de landbruger kredse, som klager mest højlydt, og det er jo ikke husmændene, som mest aggressivt søger at udnytte situationen til at stille netop deres egne klasseprægede krav. De, som først og fremmest rammes af førnævnte prisfald på smørret, er naturligvis de, der producerer det, og det vil sige småbruget. Dette er overhovedet nødt til at have den størst mulige husdyrproduktion for at få det hele til at gå rundt, medens man for de store ejendommers vedkommende har set en vis tendens til som modvægt mod prisudviklingen at gå over til kvægløst landbrug.

Hårdt ramt er dernæst i særlig grad de, der har købt dyrt, og som derfor i mange tilfælde — og også det gælder i særlig grad de, der kommer fra småkårsbjerg — må klare en stor gæld med høje renter og store afdrag. At det er sådan, kan aflæses af de nøgne tal i Landøkonomisk Driftsbureaus beregning af det, man kalder familiens opnåede arbejdsfortjeneste og indtægten af den gældfri ejendom gennem de senere år. Ser man på huse med under 10 ha, lå indtægten i 1950-51 på 7 700 kr., nåede et højdepunkt på 9 900 i 1952-53 og var sidste år, i 1956-57, nede på 8 800 kr. For gårde med 20-30 ha gik indtægten fra 14 800 kr. i det første år over en topindtægt på 16 000 kr. til 15 100 kr. i fjor. Men ser man derimod på de største ejendomme, dem med over 100 ha, havde de de første år over 65 000 kr. i indtægt, og de sluttede i fjor med 53 800 kr.

Disse tal skulle tilstrækkeligt klart vise — for at bruge Hørups ord — hvem der i øjeblikket har mest og hvem der har mindst at stå imod med, og altså også hvem der